

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปราย และนำเสนอข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ การหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน และการวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น

1. การหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 หาคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนจากแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานของนักเรียนเป็นรายบุคคล
 - 1.2 หาคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน(post-test) ของนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเป็นรายบุคคล
 - 1.3 คำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานโดยใช้สูตร E_1 / E_2

2. การวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น ดำเนินการดังนี้

2.1 แจกแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นให้นักเรียนตอบในคาบเรียน กิจกรรมชุมนุม สัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียน

2.2 นำแบบสอบถามเจตคติมาบันทึกคะแนน หาค่าเฉลี่ยรายข้อ และวิเคราะห์ผล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือดังต่อไปนี้

1. แบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ชื่อ “日本語で話しましょう” (พูดญี่ปุ่นกันเถอะ)
2. แบบทดสอบหลังเรียน
3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน โดยใช้สูตร E1/E2 และวิเคราะห์ผลแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ค่าเฉลี่ย (μ)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

แบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากตารางที่ 2 แสดงการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน ได้แบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.16/79.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุม ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าแบบฝึกดังกล่าวได้ออกแบบเนื้อหาและกิจกรรมได้สัมพันธ์และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และระยะเวลาการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับที่ วรรณ แก้วแพรก (2526: 33-38) ได้กล่าวถึงรูปแบบและลักษณะที่ดีของการสร้างแบบฝึกทักษะว่า ผู้สอนควรเลือกรูปแบบและลักษณะของการฝึกทักษะให้ตรงตามวัตถุประสงค์และมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาที่จะฝึก ซึ่งแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมนี้มีรูปแบบและลักษณะของการฝึกดังนี้

1.) เน้นที่ทักษะการฟังและการพูดมากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน เพราะมีข้อจำกัดด้านระยะเวลาเพียงสัปดาห์ละ 50 นาที ดังนั้นในเบื้องต้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องใช้อักษรโรมันจืแทนเสียงเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูด เมื่อผู้เรียนจำตัวอักษรได้ครบแล้ว จะเกิดความท้อในการลองอ่านบทสนทนาหรือคำศัพท์ที่เขียนไว้ด้วยอักษรฮิราคะนะ รวมทั้งการฝึกเขียนประโยคด้วยอักษรฮิราคะนะด้วยตนเองก็จะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการจดจำตัวอักษรฮิราคะนะไปในตัว แบบฝึกทักษะในลักษณะนี้สอดคล้องกับที่ โยโกะ อุจิเดะ (2552:15-17) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือก ผู้สอนต้องดึงเนื้อหาออกจากตำรา ปรับเปลี่ยนเนื้อหาและการฝึกทักษะทางภาษาให้เหมาะสมกับเวลา ควรสอนการสนทนาควบคู่ไปกับการเรียนอักษรฮิราคะนะและคะตะคะนะ สามารถใช้อักษรแทนเสียงหากสอนตัวอักษรยังไม่จบ

2.) ใช้รูปภาพช่วยให้ผู้เรียนจดจำตัวอักษรและคำศัพท์ที่เกิดจากการผสมอักษร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ผาติธำรงค์ศักดิ์ (2553) เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการจำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยการใช้สื่อรูปภาพของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 โดยเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2 จำนวน 15 คน มาทำการทดลองสอนด้วยภาพ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความสามารถในการจำศัพท์มากขึ้น กล่าวแสดงออกหน้าชั้นเรียนและมีพัฒนาการด้านการอ่านภาษาญี่ปุ่นได้ถูกต้องมากขึ้น

2. จากตารางที่ 3 แสดงการวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบสอบถามตามวิธีของออสกูดพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น อาจมีปัจจัยบางประการจากการใช้

แบบฝึกที่ส่งผลในทางบวกต่อผู้เรียน ประการหนึ่งคือ การใช้อักษรธรรคาณะเป็นสิ่งเร้าให้เกิดความท้าทายในการเรียนรู้สิ่งใหม่ เนื่องจากผู้เรียนยังไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อน หากใช้อักษรโรมันจืแทนเสียงอย่างเดียว จะทำให้ผู้เรียนได้เพียงการจดจำแต่จะไม่เกิดความเข้าใจในรูปแบบของภาษา การฝึกอ่าน โดยการใช้บทสนทนาที่เขียนด้วยอักษรธรรคาณะ ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายที่ต้องจำประโยคไปใช้เพื่อการฝึกการสื่อสารในสถานการณ์สมมติ เพราะบทสนทนาจะช่วยย้าให้ผู้เรียนแม่นยำเรื่องตัวอักษรและรูปประโยคที่ใช้ในการสื่อสารมากขึ้น ทั้งยังฝึกการออกเสียงตัวอักษรไปโดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น หากผู้เรียนจดจำตัวอักษรได้แม่นยำ การเรียนภาษาญี่ปุ่นก็จะง่ายขึ้น ทำให้เรียนสนุกขึ้น ดังนั้นการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านตัวอักษรจึงมีความจำเป็น สอดคล้องกับการวิจัยของ เพ็ชรลดา ประวิณชัยกุล (2551) เรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น โดยใช้แบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้องสอนศึกษา โดยเลือกนักเรียนที่มีผลการประเมินด้านการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่ำ จำนวน 15 คน มาฝึกทักษะการอ่านออกเสียงตัวอักษร โดยใช้แบบฝึก พบว่าหลังจากที่ได้รับการฝึก ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นในเกณฑ์สูงขึ้น มีความสามารถทางการเรียนดีขึ้น มีทัศนคติและเจตคติต่อวิชาภาษาญี่ปุ่นดีขึ้น และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับที่สูงขึ้นไปได้

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่อาจส่งผลต่อเจตคติที่ดีของการเรียนภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนคือ การจัดกิจกรรมตามแบบฝึกที่เน้นทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งทำให้มีกิจกรรมฝึกที่มีความหลากหลาย ได้แก่ การสื่อสารตามสถานการณ์จริง เช่น การทักทาย การแนะนำตนเอง การบอกเวลา การถามวันเดือนปีเกิด การสนทนาตามสถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ เช่น การถามราคาซื้อขายสินค้า การเล่นเกมทางภาษา เช่น การแข่งขันหีบบัตรตัวอักษร เป็นต้น กิจกรรมดังกล่าวล้วนเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนซึ่งมาจากต่างระดับชั้นและต่างห้องเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ทำให้นักเรียนได้เพื่อนใหม่ และเกิดความสนุกสนานกับการเรียน ส่งผลต่อเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องกับการวิจัยของ ณัฐพัฒน์ ธีรามาตร์ (2548) ที่ได้ศึกษาเจตคติต่อการเรียนรู้วิชาภาษาญี่ปุ่นด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นกับนักเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 71 คน ที่ไม่ค่อยสนใจเรียน หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น เช่น การร้องเพลงประสานเสียงภาษาญี่ปุ่น การแข่งขันทักษะภาษาญี่ปุ่น การจัดนิทรรศการภาษาญี่ปุ่นแล้ว ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมชุมนุมมีข้อจำกัดด้านเวลาที่ใช้ในการฝึกฝนในคาบเรียน ดังนั้นควรมอบหมายงานเพิ่มเติมนอกเหนือจากการฝึกคัดอักษรอิสระกะนะ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝน ทบทวนการใช้ภาษาญี่ปุ่นอยู่เสมอ

2. ควรให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังเรียนภาษาญี่ปุ่นเข้ามาช่วยสอนรุ่นน้อง หรือเป็นผู้ร่วมกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนจะเกิดแรงบันดาลใจ และรู้สึก ตื่นเต้นที่ได้ใช้ภาษากับผู้ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่า หรืออาจเชิญชาวญี่ปุ่นมาเป็นวิทยากรช่วย สอน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึที่ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นกับเจ้าของภาษาอย่างแท้จริง อีกทั้งผู้เรียนจะ ได้รับต้นแบบทางภาษาที่ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น

3. ควรจัดกิจกรรมเสริมจากแบบฝึกทักษะเพื่อให้นักเรียนได้รับประสบการณ์พิเศษ เช่น การ จัดนิทรรศการทางภาษาญี่ปุ่นร่วมกับรุ่นพี่ในวันวิชาการ การเข้าฟังบรรยายเรื่องวัฒนธรรมญี่ปุ่น และการศึกษาต่อประเทศญี่ปุ่นร่วมกับรุ่นพี่หากมีโอกาส เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเรื่องความถนัดทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว หรือกับ นักเรียนกลุ่มใหม่ที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่นในกิจกรรมชุมนุมภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยใช้แบบฝึก ทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมที่ได้รับการพัฒนานี้

2. ควรศึกษาวิจัยติดตามผลการศึกษาต่อในแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ของกลุ่มนักเรียนที่เคยเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรม ชุมนุมนี้ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่มีพื้นฐานมาจาก การเรียนผ่านแบบฝึกทักษะภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมชุมนุมกับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ